

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/360/2020
Identifikačné číslo spisu:	5817205169
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5817205169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X. R., bývajúcej v L. W. XXX, zastúpenej JUDr. Dušanom Serekom advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Námestove, Hattalova 373/3, IČO: 47 258 781, proti žalovaným 1/ S. B., bývajúcej v B. X. Q. XXX, 2/ Y. S. V., bývajúcemu v S., O. XXXX/XX, 3/ Q. Š., bývajúcej v N., N. XXX/XX, 4/ X. O., bývajúcej v D., B. XXX/XX, 5/ B. V., bývajúcemu v L. W. XXX, 6/ H. V., bývajúcej v S., Q. XX/X, 7/ B. V., bývajúcej vo A. XX, 8/ B. V., bývajúcej vo A. XX, 9/ B. V., bývajúcej vo A. XX, 10/ I. V., bývajúcej vo A. XX, 11/ E. V., bývajúcej vo A. XX, 12/ W. V., bývajúcemu v S. S., O. XXXX/XX, 13/ K. V., bývajúcemu v T. Š., C. XXX/XX, 14/ U. V., bývajúcemu v L. W. XXX, žalovaní 1/, 2/, 5/ až 11/ zastúpení JUDr. Petrom Vévurkom, advokátom v Námestove, Ul. Mieru 312/13, o určenie spoluvlastníckeho práva k pozemku, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 11 C 63/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2020 sp. zn. 8 Co 23/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2020 sp. zn. 8 Co 23/2020 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa voči žalovaným 1/ a 14/ domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou v žalobe špecifikovaných nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. L. W., ktoré boli skomasované, pričom titul svojho spoluvlastníctva odvodzovala od dedičského rozhodnutia, na základe ktorého síce nadobudla právo k predkomasačným pozemno-knižným parcelám, pozemno-knižné vlastníctvo však nezodpovedá konkrétnemu komasačnému vlastníctvu.

2. Okresný Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. októbra 2019 č. k. 11 C 63/2017 - 106 žalobu žalobkyne zamietol a žalovaným 1/ až 14/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 7 a § 70 ods. 1 zákona č. 162/1998 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v rokoch 1947 a 1948 prebehli v extraviláne kat. úz. L. W. pozemkové úpravy - komasácia, ktorá

bola v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy technicky ukončená a autentifikovaná, t.j. aj právne zavŕšená meritórnym rozsudkom vydaným Krajským súdom v Ružomberku z 31. júla 1948. Vlastníci nehnuteľností vrátane právnych predchodcov strán sporu vstúpili do držby nehnuteľností v stave, ktorý zodpovedal schváleným pozemkovým úpravám. Zmenou spoločenského režimu, kedy komunistická moc neuznávala ani komasácie, ktoré boli ukončené, sa účastníci právnych vzťahov dostali do situácie, kedy im bola známa skutočnosť o právoplatne ukončených pozemkových úpravách, v zmysle ktorých sa aj ujali držby, ale zároveň vo vzťahu k štátnym orgánom a právnym listinám museli používať identifikáciu nehnuteľností v zmysle pozemkovej knihy. Podľa súdu prvej inštancie, k obdobnej situácii došlo aj v dedičskom konaní po poručiťke žalobkyne W. V., v dedičskom konaní po jej osobe boli prejednané nehnuteľnosti v pozemno-knižnom stave, hoci v extraviláne obce L. W. v tom čase už platil stav po komasácii. Tejto situácie si podľa okresného súdu museli byť vedomí všetci účastníci dedičského konania, nakoľko v L. W. vstúpili do držby a pozemky aj reálne užívali ľudia v stave komasačnom a nie pozemno-knižnom. Vzhľadom na spôsob priebehu komasácie, kedy parcely pôvodne vo vlastníctve právnych predchodcov strán sporu boli prerozdelené do nových parciel a z dôvodu, že sa nezachovalo zrovnávacie zostavenie k umiestňovaciemu plánu, nebolo možné stotožniť pozemno-knižné parcely s komasačnými, potom nebolo možné stotožniť predmet dedičského konania po nebohej W. V. so stavom komasačným, t.j. so stavom, ktorý je aj v súčasnosti zapísaný v katastri nehnuteľností. Okresný súd konštatoval, že možno súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že nemohla ovplyvniť neuznávanie komasačného stavu orgánmi štátu a na základe dedičského rozhodnutia bola v presvedčení, že nadobudla podiel k nehnuteľnostiam po poručiťke, no zároveň uviedol, že je potrebné prihliadať aj na určitosť vôle ostatných účastníkov dedičského konania, nakoľko títo sa v dedičskom konaní vyjadrovali k dedičstvu vo vzťahu k pozemno-knižnému, nie je zrejmé ich vôľu ku stavu komasačnému. Následne sa okresný súd zaoberal posúdením splnenia podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva žalobkyňou k sporným nehnuteľnostiam vydržaním a z pohľadu predpokladov vydržania však podľa jeho názoru absentovala existencia dobromyseľnosti žalobkyne. Táto v čase vydania dedičského rozhodnutia musela mať vedomosť o tom, že v obci L. W. v minulosti prebehla komasácia a ľudia sa reálne ujali držby a užívania pozemkov podľa komasačného stavu. Poručiťka a jej rodina užívali predmetné pozemky v stave komasačnom, tak ako im bol pridelený v roku 1949, nie v stave pozemno-knižnom. Hoci žalobkyňa mohla byť v subjektívnom presvedčení, a to aj na základe dedičského rozhodnutia, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu k predmetným nehnuteľnostiam, objektívne musela mať o tom aspoň pochybnosť, nakoľko si musela byť vedomá aj toho, že tu existuje a reálne sa používa stav komasačný, ktorý nebol predmetom dedičského konania. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že k vydržaniu spoluvlastníckych podielov, ktoré sú predmetom konania, žalobkyňou nedošlo. Vzhľadom k tomu, že v dedičskom konaní po neb. W. V. bol prejednaný len pozemno-knižný stav a nie stav komasačný, tak nedošlo ani k dedičskému prejednaniu vlastníctva spoluvlastníckych podielov, ktoré boli predmetom konania vo veci samej. Predmetné spoluvlastnícke podiely tak podľa záveru okresného súdu sú správne v katastri nehnuteľností zapísané na meno neb. W. V.. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. júna 2020 sp. zn. 8 Co 23/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil; žalovaným 1/ až 14/ priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že komasácia bola ukončená meritórnym rozsudkom Krajského súdu Ružomberok z 31. júla 1948, na ktorý odkazuje aj správa Okresného úradu Námestovo z 22. augusta 2019 konštatujú, že v rokoch 1947 a 1948 bol spracovaný komasačný operát, a na základe toho možno ustáliť, že komasačné konanie, na ktoré poukazovala žalobkyňa v podanej žalobe bolo začaté pred účinnosťou zákona č. 47/1948 Zb., ktorý nadobudol účinnosť 14. mája 1948, a preto sa malo dokončiť podľa predchádzajúcich predpisov, t.j. v zmysle zákona č. XXXIX/1908 a nariadení vydaných ministrom spravodlivosti na jeho vykonanie, avšak po zavŕšení komasácie nedošlo k prepracovaniu pozemkovej knihy. Vlastníctvo k starým pozemkom zaniklo a na základe tohto právneho aktu vzniklo vlastníctvo k novým pozemkom. Je teda zrejmé, že ak boli predmetom dedenia pozemno-knižné parcely, ktoré v čase dedičského konania už boli skomasované, bolo potrebné, aby žalobkyňa tvrdila a preukázala, že právoplatným skončením komasácie sa rozhodnutie o komasácii nestalo titulom pre nadobudnutie vlastníctva iným vlastníkom (t.j. odlišným od poručiťky), než ktorý pozemok

vlastnili pred vykonanou komasáciou. Bez zistenia týchto okolností o výsledkoch vykonanej komasácie pozemkov, nie je možné posúdiť dôvodnosť nároku žalobkyne iba s poukazom na zápis v pozemkovej knihe. Žalobkyňou označený komasačný hárok 0156 túto skutočnosť nepreukazoval, z neho bolo možné ustáliť iba to, že pozemno-knižné parcely boli predmetom komasácie. Potom vzhľadom na túto okolnosť bolo namieste právne posúdenie veci okresným súdom o možnosti nadobudnutia vlastníctva žalobkyne k sporným nehnuteľnostiam vydržaním, v ktorom prípade by domnelým titulom, na základe ktorého by sporné nehnuteľnosti nadobudla, bolo práve dedičské rozhodnutie. Okresný súd vychádzal z toho, že žalobkyňa nepreukázala existenciu splnenia jednej z podmienok vydržania, a to dobromyseľnosti. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), avšak žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke a týmto jeho vymedzením je súd viazaný. Preto odvolací súd záverom zdôraznil, že v prejednávanej veci žalobkyňa vymedzila uplatnený nárok po skutkovej stránke tak, že v dedičskom konaní nadobudla pozemno-knižné nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom komasácie a tieto pozemno-knižné nehnuteľnosti zodpovedajú novo vytvoreným komasovaným parcelám, preto na základe dedičského rozhodnutia sa stala vlastníčkou týchto nehnuteľností. Žalobkyňa však netvrdila žiadne skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné ustáliť, že sa domáha vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na základe vydržania. Tvrdila, že predmetom dedičstva už boli novo vytvorené nehnuteľnosti, aj keď notár vychádzal z pôvodného pozemno-knižného stavu, avšak ďalšie tvrdenia nesmerovali k naplneniu podmienok nadobudnutia jej vlastníctva vydržaním, teda k tvrdeniu, že vstúpila do užívania týchto konkrétnych sporných nehnuteľností, že tieto nerušene bez obmedzenia užívala. Potom, ak by aj závery okresného súdu týkajúce sa dobromyseľnosti žalobkyne pôsobili zmätočne, vzhľadom na to, že žalobkyňa sa vo svojich tvrdeniach nezaoberala uvedenými skutočnosťami, nebolo možné nad rámec jej tvrdení posudzovať skutkový stav v zmysle ustanovení o vydržaní vlastníckeho práva. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že sudy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadne možnosti určenia jej vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam z titulu vydržania. Bola toho názoru, že už v konaní pred súdom prvej inštancie - pre prípad neúspechu určenia jej vlastníckeho práva z titulu dedenia - sa domáhala určenia svojho vlastníckeho práva aj z titulu vydržania, ktoré tak po skutkovej, ako aj právnej stránke alternatívne vymedzila, keď označila z hľadiska splnenia dobromyseľnosti existenciu domnelého titulu nadobudnutia, ktorým bolo dedičské rozhodnutie D XX/XX, existenciu faktickej moci (právneho panstva nad žalovanými parcelami) - prenechanie majetku do užívania poľnohospodárskeho podniku, čo mali preukazovať nájomné zmluvy v spise a napokon aj uplynutie 10-ročnej vydržacej doby. Ako ďalej uviedla, v tejto súvislosti zároveň vymedzila aj právnu úpravu a okamih, ku ktorému malo u nej dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Odvolací súd, keďže neprihliadol na takto žalobkyňou na pojednávaní pred okresným súdom prednesené skutočnosti, porušil jej právo na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň podala návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

5. Žalovaní 1/, 2/, 5/ až 11/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť ako nedôvodné.

6. Žalovaní 3/, 4/, 12/ až 14/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§

424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý neprihliadnutie na ňou uplatňované nadobudnutie spoluvlastníckeho práva titulom vydržania dôvodil tým, že žalobkyňa netvrdila žiadne skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné ustáliť, že sa domáha vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na základe vydržania.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady

voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. V súlade s § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v konaní podľa § 420 písm. f/ CSP.

19. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobkyňa netvrdila žiadne skutkové okolnosti, z ktorých by bolo možné ustáliť, že sa domáha vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na základe vydržania, a preto, ak by aj závery okresného súdu týkajúce sa dobromyseľnosti žalobkyne pôsobili zmätočne, vzhľadom na to, že žalobkyňa sa vo svojich tvrdeniach nezaoberala uvedenými skutočnosťami, nebolo možné nad rámec jej tvrdení posudzovať skutkový stav v zmysle ustanovení o vydržaní vlastníckeho práva. Je potrebné zo strany dovolacieho súdu poukázať na to, že žalobkyňa na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie 24. septembra 2019 navrhla jej nárok alternatívne posúdiť z titulu vydržania vlastníckeho práva, pričom vo svojom prednese rozvinula skutkové okolnosti ohľadne takto alternatívne posudzovaného návrhu (zápisnica o pojednávaní č. I. 97 a nasl. spisu). Vzhľadom na uvedené bude potrebné zo strany odvolacieho súdu dôslednejšie sa zaoberať nárokom žalobkyne aj s ohľadom na možnosť nadobudnutia jej spoluvlastníckeho práva titulom vydržania a výsledné rozhodnutie v tomto smere náležite odôvodniť. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto malo ozrejmiť skutkové a právne závery takým spôsobom, aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na pre vec rozhodujúce skutočnosti v rovine dohadov a aby mohla skutkovo aj právne proti rozhodnutiu argumentovať. Keďže odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu uvedené obsahové náležitosti nemá, možno skonštatovať, že je nepreskúmateľné.

20. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke vád konania namietaných dovolateľkou má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobkyne procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolateľka v ňom dôvodne namieta ňou uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.